

použití, protože mezi ním a vymáhající věřitelkou není nájemního poměru, když jediné Jakub L. jako representant a universální dědic zemřelého nájemníka Jana Ondřeje L-a může vyklidit najaté obchodní místnosti a odklad vyklizení proti němu jako representantu bývalého nájemníka povolen byl jen proto, poněvadž nemá náhradních místností. Na povinného jako universálního dědice přešla všechna práva a všechny závazky zemřelého nájemníka a tudíž i právo, učinit za povinnou pozůstalost návrh ve smyslu §u 1 zákona ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n.

Čís. 5343.

Nekona-li se pozůstalostní řízení proto, že darováním za živa zůstavitele bylo celé jeho jmění vyčerpáno, nelze v nesporném řízení jednat o vypočtení povinného dílu. Nárok na vydání darování dle §u 951 obč. zák. i s otázkami s ním souvisejícími přísluší v každém případě na pořad práva.

(Rozh. ze dne 6. října 1925, R II 297/25.)

Žádost syna, by byla projednána pozůstalost po zemřelém jeho otci a byl vypočten povinný díl navrhovatelův, byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Návrh zněl v ten smysl, by pozůstalost po zemřelém otci navrhovatelově byla projednána a povinný díl s ohledem na darování dle odstupní smlouvy ze dne 19. června 1917 byl mu vypočten, s odůvodněním, že pozůstalost pro nedostatek jmění nebyla projednána, že však zůstavitel odstoupil svůj majetek druhému synovi Janu a jeho manželce, totiž domek s pozemky a movitý majetek ve značné ceně, že smlouvu odstupní jest pokládati za darování a že navrhovatel jako nepominutelný dědic jest výplatou pouhého podílu 200 Kč zkrácen, takže má právo, by cena darování byla vpočtena do pozůstalosti a by obdarovaní přispěli tím, čeho se na povinný díl nedostává. Než navrhovatel sám neuvádí, že po zůstaviteli zbylo jmění, o němž by bylo zavéstí řízení pozůstalostní a není proto odůvodněn jeho návrh, by pozůstalost po Janu N-ovi st. byla projednávána. Ale ani jinak nemůže mimořádný dovolací rekurs prokázati zřejmou nezákonnost napadeného usnesení. Jako nárok na výplatu povinného podílu již vyměřeného může proti těm, kdož k jeho úplnému zapravení jsou povinni (§ 764 a 783 obč. zák.) jen žalobou býti uplatněn, tak i v tom případě, že následkem darování za živa zůstavitele nestačí pozůstalé jmění na povinný díl, může zkrácený nepominutelný dědic jen pořadem práva domáhati se vydání daru na obdarovaném (§ 951 obč. zák.). Jen tehdy, provádí-li se pozůstalostní řízení, jest možno a nutno za tohoto řízení způsobem §u 784 obč. zák. vypočísti z pozůstalosti povinný díl nepominutelného dědice, a lze k žádosti nepominutelného dědice k vypočtenému jmění pozůstalostnímu připočísti dle §u 785

obč. zák. darování dle jeho hodnoty ve smyslu §u 794 obč. zák., pokud ovšem se při tom nevyskytly sporné otázky, jež nelze řešiti prostředky nesporného řízení (§ 2 čís. 7 nesp. říz.). Nekonal-li se však pozůstalostní řízení, protože darováním za živa zůstavitele bylo, jak tvrdí navrhovatel, celé jeho jmění vyčerpáno, není ani možno, by bylo v nesporném řízení o tom jednáno. Na pořad práva přísluší v každém případě nárok na vydání darování dle §u 951 obč. zák. a v jeho průběhu řešiti jest veškeré otázky sěm spadající, totiž zda navrhovatel jest nepominutelným dědicem a zda postupem jmění za živa zůstavitele nastalo darování, k němuž možno při výpočtu povinného dílu dle žádosti přihlížeti, zda tímto darováním byl povinný podíl vůbec neb do jaké části zkrácen a zda proto zkrácený nepominutelný dědic se může domáhati vydání darování za účelem uspokojení vypočteného povinného dílu.

Čís. 5344.

Nesplniv včas a plně potvrzeného vyrovnání, ztrácí dlužník výhody z vyrovnání (§ 57 vyr. řádu) bez ohledu na to, jak velký jest rozdíl v čase neb obnose a z jakého důvodu vyrovnání včas a plně nedodrženo. Lhostejno, že to dlužník nezavinil.

(Rozh. ze dne 6. října 1925, Rv II 407/25.)

Žalobce domáhal se na žalovaném zaplacení celé pohledávky, jež byla účastna vyrovnacího řízení o jmění žalovaného, tvrdě, že žalovaný zaplatil na vyrovnací splátku 246 Kč 08 h, splatnou dne 2. března 1925, teprve dne 13. března 1925 jen 243 Kč 50 h. Oba nižší soudy žalobu zamítly, Nejvyšší soud uznal podle žaloby.

D u v o d y:

Dovolání, opřené o duvod §u 503 čís. 4 c. ř. s., jest opodstatněno. V napadeném rozsudku bylo zjištěno, že manželka žalovaného, která mu vede, poněvadž se o to nemůže starati, korespondenci a knihy, zavinila, že žalobce neobdržel první splátky z uzavřeného a potvrzeného vyrovnání plně, poněvadž ji vypočítala pouze dle jistiny a nikoliv dle vyššího peníze, v němž jest zahrnuto i příslušenství. Právem dlužno zdůrazniti, že se tak stalo ze zavinění, neboť žalovaný při vyrovnacím řízení uznal tuto úhrnnou pohledávku 2.460 Kč 36 h a sám přiznává, že vyrovnací správce ho hned po vyrovnání upozornil, že 10% kvoty má vypočítávati podle tohoto peníze, jak jest ve sloupci 9 tabely tužkou uveden. Sám nyní dále přiznává, že ve smyslu §u 1313 a) obč. zák. byl by zodpovědným za provinění osoby, jejíž služeb použil. Poukaz na §§ 872 a 876 obč. zák., že se tu jedná o nepatrný a nezaviněný omyl, není případný a je též bez významu, že nedoplatek první splátky byl zapraven ihned, jakmile žalovaný na to byl obnovením žaloby, doručené 10. března 1925, upozorněn. Směrodatným jest ustanovení §u 57 vyr. ř. ve znění čl. III. zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 99 sb. z. a n., jenž praví, že dlužník, nesplní-li včas a plně potvrzené vyrovnání, ztrácí výhody z vyrovnání.